

Արդարեւ, Յիսուսի ծնունդին առթիւ արեւելէն եկած երեք մոգերը իրենց բերած ընծաներով մարգարէացան, թէ Յիսուս պիտի ըլլար՝

- երկնաւոր Թագաւոր
- կատարեալ քահանայապետ եւ մարգարէ
- աշխարհի փրկիչը:

ԲԱՐԳԷՆ ԹՕՓՃԵԱՆ

ՆՈՐՈԳՈՒԹԵԱՆ ՊԷՏՔԸ

«Հիմն անց, եւ արդ նոր եղեւ ամենայն»
(Բ. Կորն. Ե. 17)

Այս խօսքը Պօղոս Առաքեալին մէկ պատգամն է, որ նոր տարուան սեմին քրայ կեանքի նորոգութեան պէտքը կը շեշտէ:

Այսօր նոր տարի է, հիմը անցաւ, միւս տարիներուն նման թաղուեցաւ յաւիտեանականութեան մէջ: Ժամանակը դադար չունի, կ'ընթացայ անընդհատ: Տարիներ կանգ չեն առներ, հիմը կը սահի ու կ'աներեւութանայ, նորը անմիջապէս կու գայ ու կ'ողջունէ մեզ ամէն առտու նոր ծագող արեւին նման:

Տարին հին կը կոչուի երբ անիկա մեզմէ կը բաժնուի: Իրականութեան մէջ սակայն ո'չ հին կայ եւ ոչ ալ նոր: Այսօր նոր է երբ գայն անցեալին հետ թաղդատենք, իսկ հին է վաղուան բոլ: Ուրեմն նորութիւնը բացարձակ չէ, այլ յարաբերական:

Ամէն օր նոր է այն մարդուն համար որ կը նորոգուի շարունակ: Ծերունիներ կան՝ որոնք մտքով թարմ ու սրտով երիտասարդ են, միւս կողմէ՝ տարիքով երիտասարդներ ալ ունինք, որոնք գլխով հինգած եւ զգացումով լնացած կեանք մը կ'ապրին:

Առաջինները տարիքի յառաջացումով աւելի նորոգուած ու երիտասարդացած են, մինչ վերջինները իրենց չափահասութեան տարիքը տակաւին չթեւակոխած՝ արդէն հինգած են ու ծերութեան նշաններ ցոյց կու տան: Ուրիշ խօսքով մէկը

ծեր-երիտասարդ է, իսկ միւսը՝ երիտասարդ ծեր:

Առաջինը այս օրը կ'ապրի, իսկ երկրորդը՝ երէկը: Մէկը ծերութեան մէջ նոր է, միւսը երիտասարդութեան մէջ հին:

Տարիները կու գան ու կ'երթան, ժամանակը կասիլ չի գիտեր, մեր կամքէն անկախ՝ ան կը սահի շարունակ: Ան որ սրտաբուխ բաղձանքներէն ու գեղեցիկ ծրագիրներէն ու պատեհութիւններէն օգտուելով չի զարգանար, ետ կը մնայ ու կը նահանջէ: Բնութեան անյեղի օրէնքն է այս:

Պօղոս առաքեալի ժամանակ Կորնթոսի եկեղեցիին մէջ նման մարդիկ կային, որոնք թէեւ դարձի եկած եւ քրիստոնեայ էին եղած, բայց տակաւին հեթանոսական կեանքի հետքերուն կը հետեւէին, հեթանոսական վարք ու բարքով կեանք մը կ'ապրէին, ատելութեամբ, նախանձով, բարկութեամբ, հայհոյելով, զիրար նախատելով աշխարհիկ կենցաղ մը միայն ունէին:

Պօղոս առաքեալ իր խօսքը անոնց ուղղելով կ'ըսէր՝ հեթանոսական օրերը անցան, լմացան. այսօր դուք Յիսուս Քրիստոսով նոր արարած եղած էք, ձգեցէք այդ հին բաները, որովհետեւ «հիմները անցան, եւ ամէն բան նոր եղաւ». ուստի նոր ապրելակերպի մը հետեւեցէք:

Նոյն պատգամը սրբազան առաքելալը այսօր մեզի ալ կու տայ եւ կ'ըսեն. հինը անցաւ, այժմ նոր տարուան սեմին վրայ կը կենաք, Յիսուս Բրիստոսով նոր արարած եղէք, նորոգուեցէք ու նոր կենցաղի հետեւեցէք, այլեւս ձգեցէք հին ապրելակերպը, որպէս զի նոր տարին ըլլայ ձեզի համար նորոգութեան շրջան մը, քրիստոնէական նոր կեանքի մը սկզբնաւորութիւնը:

Բոլոր անոնք որ անցեալ տարուան ընթացքին չը կրցան աւելի բարձր կենցաղի մը հետեւիլ, ահաւասիկ իրենց առջեւ Ամանորը նորանոր պատեհութիւններ կը ներկայացնէ, կրնան իրենց ծրագիրը կրկին փորձել:

Նոր Տարուան առաջին օրը՝ կեանքը նորէն սկսելու օրն է: Օր մը՝ որ սկիզբն է նոր շրջանի մը, որուն իւրաքանչիւր վայրկեանը իր անձանօթ պարունակութեամբ կը սպասէ որ ապրինք, եւ յարատեւեմ կեանքի նոր շաւիղներուն մէջ, առանց յուսահատելու:

Անգամ մը Նաբոլէոն Պօնափարք սապէս արտայայտուեցաւ. «Թշնամին թէեւ յաղթեց, բայց միւս կողմէ իր վրայ յաջորդ անգամ յաղթանակ տանելու կերպը ինծի սորվեցուց»: Մեծամեծ յաղթանակներ պարտութենէ ետք կու գան: Անշուշտ մարդկային կեանքի մէջ ճախորդութիւններ կան, որոնք շատ անգամ յաջողութեան կ'առաջնորդեն: Հետեւաբար պէտք է վիատիլ, այլ պէտք է յուսալ միշտ: Ամանորի մեծագոյն պատգամներէն մին՝ մեզի բերած այս նոր յոյսն է: Սրբազան մատեանը կ'ըսէ. «յոյսը ամօթով չի ձգեր» (Հռոմ. Ե. 5):

Շատերը իրենց բարի բաղձանքները իրագործելու մէջ կը ճախողին, որովհետեւ անոնց հետ միասին չեն ունենար ո՛չ միայն այս յոյսը այլ նաեւ պէտք եղած կամքի ոյժը, կորովն ու յարատեւութեան ոգին: Նոյն իսկ այս տուեալները անբաւարար

կան եւ յաջողելու համար կեանքի պայքարին մէջ: Պէտք է ասոնց միանայ նաեւ աղօթքը-հոգիին հպումը առ Աստուած: Բարոյական յաղթանակները բարոյական ոյժով ձեռք կը բերուին: Այս ոյժը մարդկային հոգին կը ստանայ Տիեզերքի Մեծ հոգիին հետ շարունակ շփման գալով: Ոմանք կ'առարկեն թէ ժամանակ չունին բարոյական ու հոգեկան մշակոյթի համար, ժամանակ չեն ունենար Ս. Գիրք կարդալու, աղօթելու եւ Աստուծոյ ներկայութեան մէջ մնալով վերացումի վայրկեաններ ունենալու: Ասիկա շատ անհիմն չմեղաւորման մըն է, ինչպէս Գերման մեծ բանաստեղծ Կեթէ կը մատնանշէ. «Ամէն մարդ բաւականաչափ ժամանակ ունի, եթէ զայն լաւագոյն կերպով գործածել գիտնայ»: Կորսուած ժամանակը իրաւ է թէ չի կրնար ետ դառնալ. բայց ներկայ վայրկեանին արժէքը կրնայ կրկնապատկելի լաւ կերպով օգտագործուելով: Մարդ մը ուրիշին տասը ժամուան մէջ արտադրածը մէկ ժամուան մէջ արտադրելով, իր ժամանակը տասնապատկած կ'ըլլայ: Հէնց այս իսկ պատճառաւ այսօր քաղաքակրթութեան երկիրներուն մէկ ժամը աւելի կ'արժէ քան կիսաքաղաքակրթութեան ժողովուրդներու մէկ օրը:

Կեանքի մէջ, մասնաւոր պատեհութիւններ մասնաւոր պարագաներու ներքեւ մեր առջեւ կը բացուին: Երկրագործը երբ գարնան չը ցանէ, փախցուցած կ'ըլլայ պատեհ առիթը: Երկաթագործը երբ երկաթը տաք-տաք չը ծեծէ՝ չի կրնար իր ուզած ձեւը տալ անոր: Նմանապէս երիտասարդութիւնը իր ոսկի պատեհութիւններով մեր կեանքին մէջ մէկ անգամ միայն մեզի կը ժպտի:

Զափահասը միւս կողմէ ունի տարբեր պատեհութիւններ՝ որոնցմէ գուրկ է ալեւորը, իսկ ծերունին իր կարգին ունի ուրիշ առաւելութիւններ, որոնք օրհնութեան մեծ միջոց կրնան դառնալ իրեն, երբ ի

վիճակի ըլլայ զանոնք գնահատելու:

Վերջապէս, ամէն մարդ որ աշխարհ կու գայ, այստեղ կատարելիք գործեր ունի առօրեայ կեանքի տարրեր շրջաններուն մէջ: Շրջաններ՝ որոնց մէջէն միայն մէկ անգամ պիտի անցնի: Ամէն տարիքի ու հասակի մէջ մեր պարտականութիւնները լիովին կատարելու մէջ կը կայանայ կեանքի վերջնական յաջողութիւնը, ինչպէս նաեւ մեր երջանկութիւնը: Պէտք է օգտուիլ կեանքի տարրեր շրջաններուն մէջ մեր առջեւ քացուած պատեհութիւններէն:

Նոր Տարուան առաջին օրը, ինչպէս յոյսի՝ նոյնպէս պատեհութիւններու օրն է:

Նմանապէս նոր տարին նոր որոշումներու օրն է: Պէտք է այս առիւտ առնենք նոր որոշումներ, նոր ձգտումներ ձգտելու համար քարձր եւ օգտակար կեանքի մը:

Մարդ մը փոքր տարիքին գերի եղած էր հայիդութեան, իբր արդիւնք իր յոռի միջավայրին: Որոշեց նոր տարուան առաջին օրը այլեւս չը հայիդել: Հագիւ մէկ-երկու օր կրցաւ տոկալ, քայց չկրցաւ շարունակել իր որոշումը: Յաջորդ տարուան առաջին օրը կրկին որոշեց չը հայիդել այս անգամ սակայն դարձեալ պարտուեցաւ:

Երրորդ տարուան ամանորին կրկին որոշեց որ հայիդութիւն չ'ընէ այլեւս: Այս անգամ յաջողուեցաւ հայիդութեան մոլութենէն ազատագրուիլ, որովհետեւ կամքի ոյժ գործածելով հանդերձ աղօթեց գիշեր ցերեկ: Աղօթքը զինքը Աստուծոյ մօտեցուց եւ սկսաւ Աստուծոյ ներկայութիւնը զգալ եւ անկէ ստացած ներշնչումով ու քարոյական ոյժով զօրացաւ հոգեպէս, որով տարաւ յաղթանակը: Ամէն չար ունակութիւն Աստուծոյ կրնայ պարտուիլ:

Նոր տարուան այս ոսկի սեմին վրայ կեցած, կ'արժէ լրջօրէն ի մտի ունենալ թէ այս կեանքը մէկ անգամ միայն պիտի ապրինք, այս աշխարհէն մէկ անգամ

միայն պիտի անցնինք, այս պատեհութիւնները մեր առջեւ միայն մէկ անգամ միայն պիտի քացուին: Ուստի պէտք է ապրինք այնպէս, որ եթէ կարելի լինի մէկ անգամ եւս աշխարհ գալ՝ անկարելի լինի մեզ համար ասկէ աւելի լաւ կերպով ապրիլ:

Ինքնօգնութեան գրքին հեղինակը Սամուէլ Սմայլզ սապէս կ'աւէ. «Կորսուած գանձը առեւտրով կրկին կրնայ ձեռք բերուիլ, ինչպէս կորսուած տեղեկութիւնը՝ ուսմունքով, կորսուած առողջութիւնը՝ բժշկական խնամքով, իսկ կորսուած ժամանակը (պատեհութիւնը) այլեւս կորսուած է յաւիտեան»:

Ինչպէս գիտենք կեանքը անցաւոր է, անոր տեւողութեան շրջանը՝ կարճ, իմաստուն է այն մարդը որ այս անցաւորէն յաւիտեանականը կը շահի. ունայն աշխարհէն մնայուն արժէքներ դուրս կը հանէ. մարդկային միջոցներով աստուածայինին կը հասնի. առժամեայ պատեհութիւններով յաւիտեանական գանձերու կը տիրանայ:

Վերջացող տարուան հուսկ պատգամն է մեզի՝ զգաստանալ եւ խրատուիլ անցեալի փորձառութիւններէն, եւ հին տարիներու մէջ պատահած սխալները այլեւս չը կրկնել նորին մէջ, եւ փոխանակ մեր կորսնցուցած պատեհութիւններուն վրայ լալու, եւ օրերով մեր ըրած հին սխալներուն վրայ ողբալու՝ անոնց մեզի տուած դասերէն միայն օգտուիլ եւ զանոնք միանգամ ընդմիշտ դադրեցնել:

Իսկ նոր տարուան աւելի մեծ ու թարմ պատգամն է մեզի՝ տարին լաւ սկսիլ, լաւ շարունակել ու լաւ վերջացնել, տոգորուած նոր յոյսերով, նոր որոշումներով, նոր ներշնչումներով, նոր գաղափարականով եւ նորոգուած սիրտով ու հոգիով: Ըստ Սրբազան մատեանին, «այլեւս հիները անցան, եւ ահա ամէն քան նոր եղաւ»:

ՌՈՒԲԷՆ ՎՐԴ. ՅՈՎԱԿԻՄԵԱՆ